

Plan C

Van Simone Arts verscheen eerder:

Sterren!

Applaus voor Sterre

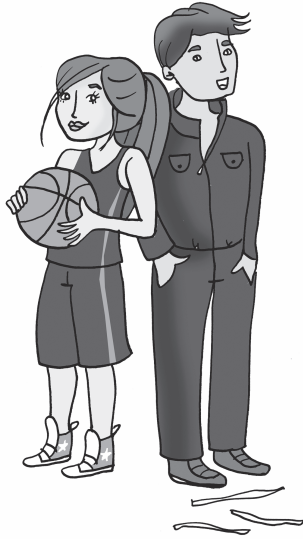
Krabbels van Bien

www.simonearts.nl

www.uitgeverijholland.nl

Simone Arts

PLAN C

Uitgeverij Holland - Haarlem

*Dit boek kan gekozen worden door
de Kinderjury 2016
www.kinderjury.nl*

Uitgelachen worden doet zeer. Nageroeppen worden doet ook zeer. Oma missen doet verschrikkelijk zeer. Maar vanmiddag werd ik in elkaar geslagen. Ik weet niet waarom. De pijn verbaasde me. Die was zo erg, dat al die andere pijnen even verdwenen.

Toen ik daarnet thuiskwam, was dat binnen één tel weer over. Opa was bloedserieus zijn sokken aan het wassen in de braadpan. M'n moeder stond er heel hard bij te lachen.

Toen ze mij zagen binnenstropelen, schrokken ze allebei. Ik zei dat ik gevallen was en ik vroeg of er iets mis was met de wasmachine.

'Met de wasmachine?' Wazig staarde opa in de braadpan.

Vroeger regelde oma het hele huishouden. Opa was bij zijn schapen en alles ging goed (behalve op school). Nu gaat het allemaal hartstikke mis.

'Ik denk dat we hulp nodig hebben,' zeg ik, terwijl ik zo goed en zo kwaad als het gaat een natte handdoek om mijn vuist draai. De ene klap die ik terug kon geven, was niet genoeg om de hele groep pestkoppen weg te jagen, maar wel goed raak bij één van hen!

'Ceessie, hou op,' zegt opa knorrig.

'Oop, toe nou...' Ik heb een kloppend gevoel in mijn hoofd, mijn voet en mijn ribben en rommel met mijn niet-zere hand in een lade op zoek naar paracetamol. Ik kan er geen vinden.

'Nee! Je weet hoe ik erover denk.'

'Gewoon iemand die af en toe komt schoonmaken en zo. Meer niet,' probeer ik nog.

'Ik wil geen vreemden in mijn huis. Moet jij zo niet eens naar bed?'

'Het is pas vier uur, oop.'

M'n moeder moet zich aan het aanrecht vasthouden van het lachen, zo'n goeie grap vindt ze het weer.

Oma zei altijd: 'Overal is wel wat.' Toch vraag ik me soms af, heel soms, waarom ik nou zo'n moeder moest krijgen en zo'n opa en een oma die doodging. Dan bedenk ik hoe relaxed het zou zijn om op te groeien in een normaal gezin. Om niet de boodschappen te hoeven doen en de was en de vaat en... alles eigenlijk.

Maar dan zie ik opa weer een dutje doen in zijn stoel. En dan komt m'n moeder weer thuis met vrolijke verhalen over haar werk en dan is het weer goed. Wij horen bij elkaar. Ze hebben me nodig.

We gaan het doen

Als we thuiskomen, wil ik meteen Fem bellen.

Gelukkig is ze nog op.

‘Hoe was de bijeenkomst?’ vraagt ze meteen.

Ik vertel haar alles.

Fem is niet zo gauw stil, maar nu wel, in ieder geval toch een paar tellen. ‘Ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen. Wat zielig allemaal.’

‘Ja. Maar toch ook niet. Vaak komt het goed.’

‘En...?’ Fem vist naar de beslissing die mijn ouders en ik onderweg naar huis hebben genomen.

‘We gaan het doen, Fem!’

‘Goed zeg! Wanneer?’

‘Dat weten we nog niet precies.’

‘Je komt in ieder geval nooit meer alleen in een leeg huis thuis na school.’

Ik grijns van oor tot oor. Nooit meer het enige kind in huis. Het lijkt me heerlijk.

Stil

Ik heb de rebound, pass de bal naar Sky die natuurlijk vrij staat en sprint achter hem aan naar de andere kant van het veld.

Niemand kan zo hard rennen als Sky. Hij is onze guard en soms lijkt het net of hij vliegt. Hij is al lang weer aan de overkant en

speelt de bal rond. Eerst naar Guus. Die wordt goed verdedigd, dus hij speelt de bal terug. Dan passt Sky naar Filip. Hij is de tweelingbroer van Fem en lenig als een kat, maar wel een stuk kleiner dan zijn zus. Ik weet met een schijnbeweging de bucket in te komen voor de rebound, maar hij kan niet schieten. Fem en ik zijn centers, we spelen achterin, bewaken de basket en proberen zoveel mogelijk te scoren.

Onze tegenstanders zijn de jongens van een team boven ons. Zij trainen na ons, maar vinden het leuk om tegen ons een partijtje te doen.

We hebben nog maar tien seconden en staan twee punten achter.

Ik ren naar de basket en mijn verdediger loopt automatisch mee. Ik maak een schijnbeweging weg van de basket, strek mijn arm en roep Sky. Hij ziet het en passt de bal. Mijn verdediger staat alweer voor mijn neus. Ik maak een schijnbeweging naar links, hij trapt erin, ik buig gauw wat naar rechts, schiet en... hoppa, gelijkspel.

Niet gek, voor een partijtje tegen een stel dat een kop groter en twee jaar ouder is dan wij!

‘Kom er even bij, jongens!’ roept Debbie. Zij is onze trainster en ze noemt ons altijd ‘jongens’, ook al zijn we met drie jongens en twee meiden.

We bedanken de tegenstanders, graaien onze bidon van de bank en gaan in een kring rond Debbie zitten. ‘Jullie hebben goed gespeeld. Ik ben trots op jullie.’ Tevreden kijkt ze ons aan.

Ik lurk aan mijn bidon en blaas een pluk haar uit mijn bezwete gezicht. Ik word gelukkig van basketballen, echt waar. ‘Luister. Ik heb eens even het wedstrijdschema bekeken. We

moeten nog vier wedstrijden spelen. Wie regelt voor de zekerheid een wisselspeler uit een ander team?’

Sky steekt zijn vinger op.

‘Vraag T.T.,’ zegt Fem. Ze trekt aan Sky’s arm. ‘Please, vraag T.T.!’

T.T. (we spreken het altijd in het Engels uit) heet eigenlijk Toni. Hij is een jaar jonger dan wij, dus hij speelt in een ander team, maar hij is zo verschrikkelijk goed, hij heeft talent. Daarom staat T.T. voor ‘Toni Talent’. Later wil hij prof worden in Amerika, bij de New York Knicks of de Chicago Bulls.

‘Twee van de vier wedstrijden moeten we sowieso kunnen winnen,’ gaat Debbie verder.

Fem heeft Sky inmiddels losgelaten. ‘Van de Jumpers kunnen we zeker winnen.’

‘Van de blunders zul je bedoelen,’ zegt Guus.

We grinniken.

‘Van de Hotshots ook,’ vult Filip aan.

‘Stel,’ zegt Debbie, ‘dat we die andere twee óók winnen... Dan zijn we regiokampioen.’

Wij brullen het uit van trots, tot Sky vraagt: ‘Tegen welke andere twee teams moeten we dan nog meer?’

‘B.L.V.,’ weet Guus. ‘En die lomperiken van Ares.’

Op weg naar huis hebben we het nergens anders over: we willen per se kampioen worden. Maakt niet uit hoe.

‘Ik wil écht niet nog een keer tweede worden,’ zegt Filip. ‘Met één puntje verschil.’

‘Net als vorig jaar,’ kreunt Fem. ‘Wat was dat erg zeg!’

‘We gaan gewoon iedere dag trainen,’ zegt Sky. ‘Na school, op het pleintje!’

‘En ik ga alle wedstrijden Amerikaans basketbal nóg een keer kijken op internet,’ neemt Guus zich voor. ‘Daar leer je ook veel van.’

‘Met T.T. gaan we zeker winnen,’ vindt Fem.

‘Je bent verliefd op hem,’ plaagt haar broer. ‘Op een kleuter nog wel!’

‘Je bent zelf een kleuter als je zo kinderachtig doet,’ snauwt Fem en meteen gaat ze door: ‘Voor de laatste wedstrijd nodigen we ieieieieiedereen uit. Zullen we een fanclub oprichten?’

‘Dan zit de hele tribune vol met óns publiek!’ Sky ziet het ook helemaal voor zich.

‘Met spandoeken zeker,’ lacht Guus.

Lachend nemen we afscheid van Fem en Filip. Over mijn schouder kijk ik hen na. Fem fietst met losse handen, druk pratend tegen haar broer, die rustig naast haar fietst.

‘Ga je vandaag niet naar je moeder?’ vraag ik aan Sky als hij de straat waar zijn moeder woont, voorbij fietst. Hij knikt. ‘Jawel, maar ik wil eerst even aan mijn vader gaan vertellen dat we misschien kampioen worden.’

De ouders van Sky wonen vlak bij elkaar. ‘Er zit precies genoeg ruimte tussen hun voordeuren om ervoor te zorgen dat ze geen ruzie meer gaan maken,’ zegt Sky altijd.

De vader en moeder van Guus staan samen in de keuken. Ze zien ons aankomen en zwaaien. Ik zwaai terug, terwijl Guus zijn fiets in de schuur zet. Hij snuift met zijn neus in de lucht. ‘Volgens mij gaan wij iets heel lekkers eten vandaag! Tot morgen, kampioen!’

Ik bloos en fiets het laatste stuk in mijn eentje.

Het schemert en het is mistig en muisstil op straat. Bij elk

huis waar ik langs kom, bedenk ik welke gezinnen er wonen en hoe ze nu met z'n allen gezellig aan tafel zitten te eten en te praten over de dag. De kinderen over school, de grote mensen over werk. Guus over kampioenen worden...

Ik zet mijn fiets voor het huis. De oprit is leeg. Ik haal mijn konijn Dunk uit haar hok en neem haar mee naar binnen. Het is hier nog stiller dan buiten en koud. Daarom doe ik meteen de tv aan en zet ik de verwarming hoog. Dan zie ik dat er een briefje op tafel ligt.

Dag, schat,

Ik heb een vergadering die tot acht uur duurt. Papa is rond half acht thuis. In de oven staat nog een hapje van gisteren. Warm dat maar op. Kus mam

Ik schep wat eten uit de ovenschaal op een bord en kruip even later met mijn bord op schoot op de bank. Ik zap van Nederland 1 helemaal tot aan CNN in Amerika, maar geen enkele zender kan me boeien.

Naast de boekenkast ligt mijn basketbal. Ik mag eigenlijk niet binnen basketballen, maar als ik mijn eten op heb en er nog steeds niks leuks op televisie is, kan ik het toch niet laten.

Ik maak achtjes tussen mijn benen en ik doe wat dribbel-oefeningen. Eerst dribbel ik heel hoog en rustig, dan dribbel ik heel laag bij de grond en snel. Ik kan ook om de beurt met links en rechts dribbelen. Het gaat heel goed.

Tot het misgaat.

Mijn bord ligt in scherven op de vloer en Dunk is zo geschrokken van het geluid dat ze op het vloerkleed piest.

